

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 120/21
30.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Меланије Сантовац и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца АА са седиштем у ..., ..., чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, Теодора Драјзера 34, против туженог ББ из ..., Ј..., чији је пуномоћник Предраг Диковић, адвокат из Београда, Гаврила Принципа 43, ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 41/19 од 25.3.2021. године, у седници одржаној 30.6.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 41/19 од 25.3.2021. године, у ставу првом, другом и четвртм изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4 41/19 од 25.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Вишег суда у Београду.

Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Пожеги Иив 53/18 од 5.3.2018. године, у делу којим је тужени ББ обавезан да тужиоцу АА са седиштем у ..., плати на име главног дуга износ од 44.253,54 динара са законском затезном каматом почев од 16.9.2015. године до исплате.

Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у преосталом делу, па је укинута решење о извршењу из претходног става изреке побијане пресуде у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу плати законску затезну камату на износ од 44.253,54 динара почев од 16.6.2010. године до 16.9.2015. године и трошкове извршног поступка

у износу од 8.423,00 динара.

Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 38.170,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности до исплате.

Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка, за период од дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Против наведене пресуде и то одлуке из става првог, другог и четвртог изреке, како то произлази из навода жалбе, жалбу је благовремено изјавио тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386. ЗПП (“Сл. гласник РС” бр. 72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује жалбом туженог јер су дати разлози о битним чињеницама јасни и потпуни. Такође, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, из разлога што, супротно наводима жалбе туженог, истом није повређено право, односно могућност да расправља пред судом јер је правилно првостепени суд ставио ван снаге решење о извођењу доказа саслушањем туженог у својству парничне странке, с позивом на одредбу из члана 282. ЗПП, с обзиром да се тужени, иако уредно позван, није одазивао позивима ради саслушања у својству странке 17.9.2020. године и 25.3.2021. године, а при томе није оправдао своје одсуство одговарајућим писменим доказима.

Решењем о извршењу Основног суда у Пожеги Иив 53/18 од 05.03.2018. године, одређено је предложено извршење на основу веродостојне исправе - рачуна тужиоца и извршни дужник, овде тужени, је обавезан да у року од 8 дана од дана пријема решења извршном повериоцу, овде тужиоцу, плати износ од 44.253,54 динара са законском затезном каматом почев од 16.06.2010. године, до исплате, као и трошкове извршног поступка у износу од 8.423,00 динара. Како је извршни дужник благовремено изјавио приговор на наведено решење, којим је оспорио основ потраживања и висину дуга, то је парнични поступак настављен поводом наведеног приговора.

Првостепени суд је ценио приговор стварне ненадлежности, истакнут од стране туженог, па је оценио да је Виши суд у Београду, надлежан за територију Републике Србије, да суди у споровима о ауторским и сродним правима, у које спорове спада и овај спор, па је применом одредбе члана 4. став 3. Закона о седиштима и подручјима судова и тужилаштва, одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

Неосновано тужени у жалби наводи да је овај поступак требало спровести пред

Привредним судом у Београду, наводећи да је у решењу о извршењу наведен као извршни дужник ВВ, ..., ..., због чега се према наводима жалбе ради о поступку између привредних субјеката, који су уписани у надлежни регистар. Ово из разлога што се, у конкретном случају, обавеза туженог односи на период када је тужени био власник наведене угоститељске радње, која је неспорно брисана из регистра АПР још 17.1.2012. године, а тужени као физичко лице одговора за све обавезе предузетничке радње која је брисана из регистра у смислу члана 85. став 2. Закона о привредним друштвима (“Сл. гласник РС” бр. 36/11). Према одредби члана 85. став 1. наведеног закона, предузетник за све обавезе настале у вези са обављањем своје делатности одговара целокупном својом имовином и у ту имовину улази и имовина коју стиче у вези са обављањем делатности, а према ставу 2. истог члана одговорност за обавезе из става 1. овог члана не престаје брисањем предузетника из регистра. Тужени је као власник радње (предузетник) јавно саопштавао фонограм у својој предузетничкој радњи 2010. године, а није платио накнаду за јавно саопштавање, те како је предузетничка радња угашена за све њене обавезе одговора власник, као физичко лице, па је у конкретном случају, правилно од стране првостепеног суда цењена стварна надлежност.

Према утврђеном чињеничном стању, 3.5.2010. године у тужениковом угоститељског објекту ВВ у ..., ... вршено је јавно саопштавање фонограма-забавне стране музике, са компјутера који се налазио на шанку, а без претходно прибављене дозволе од стране тужиоца, као организације, која је сагласно одредби члана 127. став 1. Закона о ауторским и сродним правима (“Сл. гласник РС” бр. 104/09), важећег у време сачињавања предметног записника, на основу којих одредби је тужилац организација која је овлашћења за колективно остваривање права произвођача и интерпретатора и стога активно легитимисан да наплаћује утужену јединствену накнаду. Имајући у виду да наведену накнаду тужени као власник угоститељске радње није платио, а радња је угашена и брисана из регистра, то је тужени дужан да тужиоцу исплати исту у висини утврђеној на основу рачуна од 8.6.2010. године, у износу од 44.253,54 динара. Стога је првостепени суд, применом одредбе члана 460. став 4. ЗПП, решење о извршењу у том делу одржао на снази и одлучио као у ставу другом изреке.

Наиме, сагласно наведеним одредбама Закона о привредним друштвима, тужени, као физичко лице, које одговара целокупном својом имовином за обавезе брисане предузетничке радње, чији је власник био, дужан је да исплати туженом наведени новчани износ који је настао и није плаћен у време док је радња била регистрована. На досуђени износ неплаћене накнаде, првостепени суд је досудио и законску затезну камату почев од 16.9.2015. године, будући да је тужени примио опомену пред утужење 8.9.2015. године, те како је исти позван на исплату у року од 7 дана, то је пао у доцњу 16.9.2015. године, па је првостепени суд одлучио као у ставу другом и трећем изреке пресуде.

Првостепени суд је ценио и приговор застарелости потраживања, истакнут од стране туженог, према којем се ради о повременим потраживања која застаревају у року од три године, сагласно одредби члана 372. Закона о облигационим односима, па је нашао да је исти неоснован, те да се, у конкретном случају, примењује општи рок застарелости из члана 371. ЗОО, од десет година. Имајући у виду да се потраживање тужиоца односи на накнаду за јавно саопштавање фонограма за 2010. годину, за које потраживање је рок застарелости почео да тече 1.1.2011. године, као дан истека

календарске године у којој је настала обавеза плаћања (члан 361. став 1. ЗОО), те како до подношења предлога за извршење 28.2.2018. године, није протекао рок од десет година, прописан одредбом члана 371. ЗОО, то према закључку првостепеног суда није наступила застарелост у смислу одредбе члана 360. став 1. и 2. ЗОО.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, када је одлучио као у изреци, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд.

Наиме, одредбом члана 127. став 1. тачка 2. и 3. Закона о ауторским и сродним правима (“Сл.гласник РС”,бр. 104/09), важећим у време настале обавезе туженог, прописано је да произвођач издатог фонограма има право на накнаду за јавно саопштавање фонограма и јавно саопштавање фонограма које емитује, те одредбом става 2. да накнаду произвођач фонограма може остварити само преко организације за колективно остваривање ауторског и сродних права. Ставом 3. истог члана прописано је да се накнада из става 1. овог члана и интерпретаторска накнада из члана 117. овог закона наплаћује од корисника у виду јединствене накнаде. Одредбом члана 16. став 1. Тарифе накнаде коју од корисника наплаћује АА (“Сл. гласник РС” бр. 94/2009), прописано је да је накнада за коришћење предмета заштите са репертоара АА путем јавног саопштавања фонограма и јавног саопштавања фонограма који се емитује одређена у јединственом износу на годишњем нивоу, за календарску годину, независно од обима коришћења.

Имајући у виду наведено, правилно је првостепени суд оценио да тужени има обавезу плаћања накнаде за јавно емитовање фонограма, а што је у поступку овлашћено лице тужиоца утврдило да тужени није учинио.

Правилно је првостепени суд ценио и приговор застарелости потраживања истакнут од стране туженог, као неоснован. Наиме, право тужиоца да захтева наплату накнаде за коришћење фонограма има своју основу у члану 127. Закона о ауторским и сродним правима, а застарелост потраживања накнаде за неовлашћено коришћење фонограма се цени према члану 371. Закона о облигационим односима, па предметно потраживање застарела у општем року застарелости од десет година. Стога је првостепени суд правилно нашао да потраживање тужиоца за 2010. годину није застарело јер, у конкретном случају, законски рок од десет година није истекао пре подношења предлога за извршење у овој правној ствари 28.2.2018. године.

Супротно наводима жалбе туженог, правилно првостепени суд закључује да се накнада за коришћење фонограма плаћа за календарску годину у којој је утврђено да је одређено лице неовлашћено користило фонограм и наплаћује у јединственом износу за сваку годину коришћења засебно, због чега се она не може сматрати повременим потраживањем у смислу члана 372. Закона о облигационим односима, а предметно потраживање се не може сврстати ни у потраживање из члана 378. истог закона.

Неосновани су наводи жалбе туженог који се односе на примедбе на поступак контроле и састав записника о извршеној контроли и евидентирање јавног саопштавања фонограма, с обзиром да је у доказном поступку саслушана сведок ГГ, која је вршила контролу, те је утврђено да се у истом објекту налазио власник објекта,

коме је предочила законске обавезе, сачинила записник, који он није желео да потпише, те је оставила копију записника у објекту власника, те је утврђено да је 03.05.2010. године вршено јавно саопштавање фонограма-забавне стране музике, без претходно прибављене дозволе од стране тужиоца, које чињенице нису доведене у сумњу наводима жалбе туженог.

Неосновани су и жалбени наводи који се односе на висину утуженог износа, с обзиром да је тужилац спорни рачун издао предузетничкој радњи сагласно прописаној тарифи која је важила у време контроле, а тужени одговора за обавезе своје предузетничке радње која је угашена.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и донете одлуке, па исти нису посебно образлагани.

Одлука о трошковима поступка, донета је правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 390. ЗПП.

Туженом нису досуђени трошкови другостепеног поступка јер жалбом није успео у спору, па је одлучено као у ставу другом изреке пресуде применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Обрадовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић